P. III. 1815

Serviciul-Mondial

Buletin internaţional de informaţii asupra problemei jidoveşti

APARE DE DOUA ORI PE LUNA IN 17 LIMBI
germană / engleză / franceză / rusă / ungară / spaniolă / română / olandeză
daneză / norvegiană / suedeză / sârbă / croată / bulgară / letonă / lituană / greacă

P. 122741

Nr. IV/8 Editura în Frankfurt/Main 15 Aprilie 1943

KJ0075

Cuprinsul:

1. Guvernul turc curăţă ţara de Jidani. — 2. Antiiudaismul englez în plină creştere. — 3. Emigranţii jidani au luat cu ei în Statele Unite averi de miliarde. — 4. Iudaismul mondial vrea să împingă armatele anglo-americane într'o aventură militară. — 5. Cum a tulburat iudaismul relaţiile dintre Elveţia şi România. — 6. Spulberarea unei minciuni. — 7. Ştiri de pretutindeni.

1. Guvernul turc curăţă ţara de Jidani

E un lucru în de obşte cunoscut că Impărăţia otomană a servit din cele mai vechi timpuri ca loc de refugiu pentru Jidani. Astfel istoria ne arată că la finea secolului al 15-lea mii de Jidani s'au refugiat din Spania în Turcia, îngroşând în felul acesta rândurile şi aşa destul de numeroase ale coreligionarilor lor din această ţară. Acestor Jidani sefardici, imigraţi din Spania, le-a reuşit în curând să ocupe poziţii importante în Impărăţia Otomanilor şi să se bucure de mare trecere la curtea sultanilor. Aşa bunăoară medicii particulari ai sultanilor s'au recrutat generaţii de-a rândul din familia jidovească Hamon, care se bucura prin acest fapt de mare încredere. Tot aşa şi Jidovul Iosef Nasi, unul dintre cei mai bogaţi marani[1]), a izbutit graţie întinselor sale relaţii să joace un mare rol la curtea Sultanului Suleiman şi a moştenitorului acestuia Selim al II-lea, un slăbănog pe care-l ţinea sub dependenţa sa prin sumele mari de bani ce i le împrumutase încă înainte de urcarea lui pe tron. Acest favorit jidan a primit în dar regiunea Tiberias, iar după urcarea pe tron a lui Selim al II-lea, a primit titlul de duce de Naxos şi al Cicladelor. Iosef Nasi emigrase la vremea sa din Spania în Portugalia, iar de aici în Olanda, pentru ca să apară apoi în Lyonul francez. Dar nu s'a stabilit nici aici timp mai îndelungat, ci a plecat la Veneţia. O altă etapă a vieţii sale aventuroase a fost Ferrara. In sfârşit cu ajutorul medicului iudeu Hamon a ajuns la Constantinopol, la curtea Sultanului Suleiman. Poziţia privilegiată de care se bucura la curtea Sultanului i-a permis să obţie pentru coreligionarii săi tot felul de drepturi şi privilegii care le-au adus averi imense.

Dar această perioadă de strălucire a iudaismului a fost urmată de alte perioade întunecate şi critice, în care sultanii indispuşi fiind de viaţa luxurioasă a Jidanilor, au luat diferite măsuri draconice împotriva lor, cum au fost incendierea şi devastarea cartierelor, a sinagogilor şi a prăvăliilor jidoveşti.

Aceste măsuri sporadice n'au fost însă în măsură să înfrângă puterea comunităţilor jidoveşti care având sprijinul multor sultani, au putut să-şi menţină veacuri întregi poziţiile lor privilegiate, chiar dacă mulţi funcţionari superiori, cu deosebire guvernatori de origine etnică turcească, şi poporul însuşi se ridicau mereu împotriva exploatării lor de către Jidanii intruşi. In această ordine de idei e vrednic de remarcat faptul că Marele Vizir Daltaban Paşa a dispus la începutul secolului al 18-lea ca Jidanii să poarte un semn distinctiv.

Cu toate măsurile ce se luaseră împotriva lor în secolele trecute, Jidanii Turciei au izbutit totuşi să ajungă în a doua jumătate a secolului al 19-lea stăpânii ţării. Iudaizarea Turciei a fost pe atunci

[1]) Cuvântul „maran" vine dela „maran ata" şi înseamnă blestemaţi. Spaniolii văzând că Jidanii s'au botezat numai de formă şi că în realitate nu credeau în Christos, i-au numit blestemaţi, marani.

BIBLIOTECA ... de Universitară

atât de înaintată, încât aproape toate funcţiunile înalte dela curtea sultanului cât şi cele de stat încăpuseră în mânile Jidanilor. Demnitarii jidani jucau un mare rol în toate evenimentele de seamă din viaţa Turciei şi la toate vizitele diplomaţilor străini. Se poate spune cu drept cuvânt că poporul turc n'a fost condus în realitate de către sultani, ci de către confidenţii şi colaboratorii lor jidani care au ştiut să se folosească de această poziţie a lor pentru a exploata în folos propriu popoarele băştinaşe.

Revoluţia din 1908 împotriva Sultanului Abdul Hamid a fost, ce-i drept, executată de către ofiţeri superiori ai armatei turceşti, dar ea a fost de fapt pusă la cale şi finanţată de către Jidani şi francmasoni. Rolul principal l-a avut Jidanul Emanuel Karasso şi „dönme"-ul[1]) Cavit. Cu toată împotrivirea unor înalţi demnitari turci, Karasso a insistat foarte mult ca să facă parte până şi din delegaţia celor patru care avea să-i înmâneze Sultanului Abdul Hamid somaţia de abdicare. Iată ce scria cu privire la această chestiune revista „Milli Inkilap" la 1 August 1934:

„Cine ştie, poate c'a voit să fie martor ocular al prăbuşirii acestui monarh care a fost ostil sionismului, sau poate că a acţionat din ordinul Marelui Orient."

In continuare revista aceasta a publicat un extras dintr'o convorbire pe care a avut-o reprezentantul de pe atunci al ziarului „Times" cu Jidanul şi francmasonul Karasso. Intrebat fiind care sunt planurile lor (ale Jidanilor şi francmasonilor) cu privire la Turcia, după îndepărtarea sultanului, Karasso a răspuns:

„V'aţi uitat vreodată cum frământă brutarul aluatul? Când vă veţi gândi la acţiunea noastră şi la Turcia, să vă gândiţi la această comparaţie. Brutarul frământă aluatul, îl întinde, îl răsuceşte, îl prelucrează cu pumnii şi-l prepară în felul acesta pentru copt. Acelaşi lucru voim să facem cu Turcia. După ce va ajunge la forma care i se cuvine, vom înghiţi-o."

Şi n'a lipsit mult ca Jidanilor camuflaţi în „Comitetul pentru unitate şi progres" să le reuşească acest plan pe care au şi încercat să-l pună în aplicare cu ajutorul unor sultani slabi pe care i-au aşezat pe tronul ţării.

Dar iată că imediat după războiul mondial, într'un timp când iudaismul turc se credea mai apropiat ca oricând de ţelul său, a izbucnit spre marea sa surprindere viguroasa reacţiune a lui Atatürk.

Atatürk, numit pe atunci încă Mustafa Kemal Paşa, s'a ridicat împotriva sultanului şi a zădărnicit astfel planurile jidoveşti. Geniul său a izbutit să realizeze aceea ce părea cu totul imposibil, şi anume completa nimicire a armatei duşmane de către trupele turceşti slab înarmate, dar mânate de un aprig fanatism naţional. Guvernul naţional pe care l-a constituit în inima Anatoliei, a fost **primul mare eveniment care s'a produs în Turcia în ultimile secole, fără influenţa puterii jidoveşti.**

[1]) „Dönme" e un cuvânt turcesc şi înseamnă: renegat, necredincios. „Dönme" se numesc aşa nu-miţii Jidani camuflaţi care au trecut la Islam numai de ochii lumii, dar care au rămas de fapt credincioşi iudaismului.

Mustafa Kemal Paşa şi-a eliberat patria fără ajutorul Jidanilor şi fără să-i întrebe dacă le convine lucrul acesta sau ba. Dânsul a fost, după atâtea secole, primul conducător al statului turcesc care s'a ridicat fără sprijinul şi tutela jidovească.

In noua republică turcească Jidanii s'au bucurat la început de aceleaşi drepturi ca şi toţi ceilalţi cetăţeni. Ei puteau să-şi continue fără nici o restricţie afacerile lor şi să-şi adune averi oricât de mari, în timp ce Turcii îşi cheltuiau energiile lor la opera de reconstrucţie a patriei lor pustiite de războiul de eliberare şi sărăcite de Jidani.

Intre timp Turci curajoşi şi lucizi, cu deosebire foşti ofiţeri, au început o luptă deschisă împotriva iudaismului care nu se mulţumea numai cu puterea care-i rămăsese, ci se străduia să-şi recucerească poziţiile de altă dată. Aceşti luptători antiiudaici au cunoscut de-a binelea spionajul pe care l-au făcut Jidanii în timpul războiului mondial pe frontul Palestinei, în favoarea Angliei. Erau Turci adevăraţi care voiau să-i deschidă poporului turc ochii şi să-i arate primejdia jidovească, pentru a-l feri de prăpădul ce-i pregătea Jidanul.

Dar după cum s'au întâmplat lucrurile şi'n alte ţări, aceşti bărbaţi care au îndrăznit să demaşte şi să înfiereze pe faţă pe parazitul şi duşmanul poporului, au fost reduşi la tăcere cu cele mai infame mijloace. Dar deşi fiii lui Israel au izbutit să înăbuşe, graţie banilor lor, această mişcare antiiudaică, ei n'au fost totuşi în stare să stingă repulsia instinctivă a poporului turc faţă de ei.

In anul 1935 Atatürk a dat spre surprinderea generală ordinul de închidere a tuturor lojelor şi de confiscare a averilor lor. Ordinul acesta a fost executat în aceeaşi zi cu promtitudine pe tot cuprinsul ţării.

Dacă facem abstracţie de cele câteva oraşe mari, lojele constituiau în tot restul ţării aproape singura posibilitate pentru iudaism de a veni în mai de aproape atingere cu înalţii funcţionari, ofiţeri, intelectuali şi comercianţi şi de a le injecta ideile lor internaţionale. După moartea lui Atatürk, conducerea statului a fost preluată de către camaradul său de arme Ismet Inönü. Intr'o cuvântare ţinută înainte de izbucnirea acestui război, Ismet Inönü a ţinut să accentueze că Jidanii din Turcia sunt cetăţeni în rând cu toţi ceilalţi cetăţeni ai ţării. Cuvintele acestea i-au încântat pe Jidani şi ei au avut grijă să le răspândească cât mai mult şi să le repete cât mai adesea. Fireşte că faptul acesta a contribuit mult la sporirea curajului şi obrăzniciei lor.

Când după izbucnirea războiului din 1939 Turcia s'a declarat neutrală, iudaismul şi-a pus toate puterile în joc pentru a atrage Turcia de partea Anglo-Americanilor. Şi cum această tentativă n'a reuşit pe cale diplomatică, Jidanii au voit s'o constrângă pe Turcia la acest pas prin provocarea unei puternice crize economice. Dar provocarea unei asemenea crize n'a fost un lucru uşor, pentrucă ţara nu ducea lipsă de mărfuri. Repausatul ministru-preşedinte Refik Saydam a declarat următoarele într'unul din marile sale discursuri:

„Declar în mod categoric că avem destule alimente pentru toată lumea, şi anume le avem în cantităţi mai mari decum le au cele mai multe dintre ţările neutrale."

Cu toate acestea Jidanilor le-a reuşit să provoace, prin cumpărături masive care au făcut să dispară depe piaţă mărfuri importante, o puternică criză, a cărei urmare a fost printre altele scumpirea excesivă a mărfurilor de strictă necesitate.

Scumpirea aduce totdeauna cu sine o indispoziţie faţă de guvern. Iar un popor amărît e mai uşor accesibil propagandei iudaice decât unul care huzureşte de bine. Planul lui Iuda era aşadară de a se folosi de nemulţumirile crescânde ale populaţiei turceşti, nemulţumiri — precum am văzut — stârnite şi alimentate de el, cu gândul de a constrânge guvernul să renunţe la atitudinea sa refractară planurilor jidoveşti.

Acest calcul jidovesc s'a dovedit a fi fost greşit, căci poporul turc n'a reacţionat în felul voit de Jidani şi n'a dat ascultare aţâţărilor împotriva guvernului ţării sale, ci dimpotrivă s'a ataşat şi mai mult acestuia. Specula a dus la un rezultat la care nu s'a aşteptat nici unul dintre cei ce au provocat-o, şi anume la **decretul de cedare a averii.** Armata pe care o întreţinea Turcia dela începutul acestui război pentru asigurarea neutralităţii sale constitue, din cauza scumpirii mărfurilor, o grea sarcină pentru bugetul statului. In vederea asigurării mijloacelor necesare pentru întreţinerea acestei armate, guvernul turc a dispus ca printr'un impozit special şi unic să intre în casa statului suma de 435 de milioane de lanzi turceşti. Decretul respectiv subliniază faptul că această cedare de avere trebuie să constitue o jertfă pe care clasa celor avuţi e datoare s'o aducă pentru ţară. Această măsură nu atinge aşadară clasa mijlocie, precum nu-i atinge nici pe muncitori şi nici pe ţărani. Mulţi dintre aceştia, stând timp de trei ani şi jumătate sub arme, au adus prin acest fapt sacrificii însemnate pentru patria lor. Pe când aşadară oameni ca aceştia îşi fac întreaga datorie către ţară, jertfind totul ce li se cere, o altă categorie de cetăţeni turci a izbutit să se eschiveze până acum dela orice contribuţie şi jertfă pentru ţară. Acestei categorii îi aparţin înainte de toate Jidanii. Guvernul ştie prea bine în mâna cui sunt averile şi celelalte obiecte de valoare şi de aceea a şi fixat suma precisă pe care fiecare dintre aceştia e obligat s'o verse statului, într'un termen anumit. Cel ce cu toată bunăvoinţa sa n'a putut să aibă la termen numerarul pe care trebuia să-l verse, a fost ajutat de către bănci, care fuseseră avertizate de guvern să le stea în ajutor. Aceste bănci au cumpărat depozite întregi de mărfuri de ale marilor comercianţi care-şi plasaseră în ele întreg numeralul lor, bine înţeles cu preţul fixat de guvern. In felul acesta statul a ajuns din nou în posesiunea mărfurilor care fuseseră sustrase pieţei şi încearcă acum să provoace o scădere a preţurilor. Băncile au mai cumpărat dela proprietarii care se aflau în criză de numerar, complexe întregi de case şi fabrici sau le-au închiriat pe un timp limitat.

In cazurile însă în care conducerea statului s'a convins că e la mijloc rea voinţă sau chiar tendinţă de sabotare a acestei măsuri, sabotare provocată de maşinaţiunile unei mari puteri, în acele cazuri a intervenit cu toată asprimea, arătând că e stăpân deplin în ţara sa şi că nu mai e ca pe vremea sultanatului, o jucărie în mâna Jidanilor, susţinută sau trântită după bunul plac al unor puternici fii ai lui Israel.

Legea prevede categoric că cel ce nu varsă la termenul fixat suma cu care a fost impus, e pedepsit cu confiscarea averii sale şi cu internarea sa într'un lagăr de muncă forţată.

Ziarele turceşti au publicat liste, cuprinzând numele primelor două grupe de persoane pedepsite cu internarea în lagăr. Aceste nume ne arată că printre cei ce-au refuzat să-şi dea contribuţia cerută de ţara care altă dată le-a dat cele mai mari posibilităţi de câştig, dar care astăzi se găseşte în situaţia de a avea nevoie de această contribuţie — nu se găseşte nici un Turc de leac. Toţi sunt cetăţeni turci de sânge străin şi mai ales Jidani. Printre aceştia se găsesc şi câţiva dintre cei mai bogaţi jidani din Istanbul. Iar dacă Abraham Kohn, delegat cu „observarea desfăşurării problemei jidoveşti din Turcia", declară că această lege e îndreptată împotriva Jidanilor, atunci această afirmaţie a sa nu corespunde adevărului. Adevărat e numai faptul că această lege îi loveşte în primul rând pe Jidani, numai pentru că ei sunt deţinătorii celor mai mari averi. Ziarele turceşti aduc numeroase reportaje asupra felului cum se fac vânzările la licitaţie a preţioaselor obiecte de tot felul ale acestor infractori. Fireşte că funcţionarul şi politistul turc, care trăiesc în condiţiuni extrem de modeste, vor face ochi mari, când vor vedea numeroasele obiecte de valoare, de un lux exorbitant, care le încânta viaţa acestor exploatatori ai poporului.

La finea lui Ianuarie 1945, primii infractori ai acestei legi au fost duşi la Aşcale, o localitate aşezată la 20 de chilometri de Erzerum. Corespondentul special al ziarului „Tasviri Efkar", care a însoţit transportul, ne dă o imagine foarte plastică despre starea celor condamnaţi. El scrie textual: „Câtă vreme debitorii se mai aflau în lagărul din Moda, ei nu credeau că situaţia lor e atât de serioasă şi sperau mereu că guvernul va face un pas înapoi şi va reveni asupra măsurilor luate. Scurt timp înainte de plecare însă, când se convinseseră că deportarea e un lucru definitiv hotărît, unii dintre ei au şi

Acest război mondial este lupta lui Iuda împotriva Europei

descoperit imediat mijlocul de a se achita de obligaţia impusă prin lege. Ei au şi fost imediat eliberaţi. „Când s'a pus trenul în mişcare, condamnaţii au fost cuprinşi de griji mari, căci până'n ultima clipă ei nu credeau că se poate întâmpla „imposibilul". Cum, tocmai ei, cei mai bogaţi, cei care se bucurau altă dată de atâta trecere, tocmai ei să fie acum deportaţi în lagăre de muncă forţată? **Cum, guvernul turcesc mai tare decât iudaismul internaţional?** O călătorie în clasa a treia pe timp de iarnă aspră, o escortă de soldaţi din Anatolia, care-i privesc cu dispreţ pe Jidani şi nu se lasă mituiţi de ei. Iar în lagărele de muncă condiţiile de viaţă atât de simple, cum aceşti răsfăţaţi ai soartei nu le-au cunoscut niciodată! Pentru prima oară în viaţa lor au fost puşi în situaţia de a trăi în condiţiuni pe care altă dată le socotiau bune doar pentru Turci. Munca neobişnuită a curăţitului zăpezii pe timp de viforniţă şi pe ger cumplit, hrana simplă a locuitorilor Anatoliei, dormitul pe paiere aşezate direct pe duşumea, toate acestea sunt lucruri cu totul neobişnuite şi noui pentru ei. Nici nu s'a împlinit bine săptămâna şi s'au şi anunţat aproape cu toţii bolnavi, în buna speranţă că vor fi trataţi ca atare.

Poporul turc citeşte de sigur cu o deosebită satisfacţie asemenea reportaje. Cât de adâncă a fost amărăciunea poporului faţă de maşinaţiunile exploatatoare ale Jidanilor ne-o dovedesc numeroasele glume şi caricaturi care-i ţinuesc la stâlpul infamiei. Câteva extrase din ziarele turceşti vor fi în măsură să oglindească cel mai bine starea sufletească a poporului. Astfel ziarul „Köroglu" scrie:

„Fui, să le fie ruşine! 17 neguţitori jidani din Smyrna, Brussa şi Istanbul, care încercaseră să se refugieze în Siria, au fost prinşi de poliţie şi arestaţi în localitatea Gazi Ayintap. Aceşti Jidani care voiau să se eschiveze dela plata impozitului pe avere, refuzând să facă jertfa ce le-o ceruse patria, au fost deferiţi justiţiei. A sosit timpul ca să ne dăm şi noi odată seama de ce fel de oameni ne-am înconjurat în viaţă, pe ce fel de oameni i-am considerat drept cetăţeni în rând cu noi, i-am păzit ca ochii din cap şi i-am îmbogăţit!"

Reproducem şi câteva fragmente dintr'un reportaj publicat de ziarul „Tan" asupra atitudinii pe care au înţeles s'o ia unii dintre cei mai bogaţi jidani din Istanbul, cu prilejul măsurilor ce s'au luat împotriva lor din cauza refuzului de a preda partea averii ce li s'a cerut prin dispoziţiunile legii:

„Jidanul Isaak Tarnopol a achitat abia 200 Lt din 510000 Lt la cât fusese impus prin lege. Scoţându-se toate lucrurile sale cele mai de preţ la licitaţie, ele au fost cumpărate de către secretarul şi funcţionarii săi, bine înţeles din ordinul şi cu banii lui Tarnopol."

Acest avocat jidan s'a încumetat să saboteze dispoziţiunile guvernului turc chiar şi după'ce fusese condamnat a doua oară la muncă forţată. Despre coreligionarul său Schekip Adut, care ştiuse să-şi agonisească o avere de mai multe milioane de funzi turceşti, ne dă ziarul următoarele informaţii:

„El s'a eschivat dela plata impozitului, iar cu ocazia sechestrării lucrurilor sale, a refuzat să predea cheia casei sale de bani funcţionarilor respectivi, zicându-le: ‚Cine se atinge de această casă de bani, acela îşi pierde viaţa. Ea e umplută cu materii explozive care exploadează imediat la cea dintâi atingere greşită a lacătului.'" Această atitudine de-o impertinenţă unică a Jidanului ne arată credinţa pe care o mai nutreşte el că atotputernicia iudaismului va fi în măsură să exercite o suficientă influenţă asupra statului turcesc pentru a-l determina să revină asupra măsurilor luate.

Ziarul „Tasviri Efkar" înfierează un alt caz: „Unul dintre Jidanii care au încercat să se eschiveze dela plata impozitului datorat, se numeşte Arslantürk, adică un Turc viteaz ca un leu! Nici că se poate imagina o mai mare batae de joc ca această asociaţie de cuvinte pentru a denumi cu ele un fricos de Jidan. La prima încercare la care a fost supus, blana leului s'a evaporat şi a apărut cea a unei vulpi şirete. Acestor criminali care fac atâta rău poporului, le vom interzice să mai poarte numele noastre turceşti. Toate aceste vulpi ar face bine să-şi însemne că curajul de leu al Turcilor şi calitatea de Turc a cuiva nu pot fi asemuite cu o bucată de caşcaval din ciocul corbilor."

Acestea sunt cuvintele cu care-i caracterizează unele gazete turceşti pe „cetăţenii" lor jidani şi aceasta e părerea poporului turc despre clica internaţională a escrocilor, ai căror reprezentanţi aleşi pot să reflecteze acum în regiunile muntoase ale Turciei asupra pretinsei atotputernicii a iudaismului.

E un semn cât se poate de îmbucurător că atât poporul cât şi guvernul turc, recunoscând încă la timp primejdia turcească, iau cu hotărîre nestrămutată măsurile necesare pentru binele Turciei.

(Serviciul Mondial)

2. Antiiudaismul englez în plină creştere

Populaţia engleză începe să-şi dea tot mai bine seama că acest război mondial se datoreşte în primul rând iudaismului. Apoi ea trebuie să audă zilnic afirmaţia unor personalităţi politice conducătoare, că Anglia luptând în acest război pentru interesele iudaismului, îşi împlineşte astfel una dintre cele mai nobile datorii.

Aşa bunăoară fostul ministru britanic Greenwood a declarat într'o cuvântare publică pe care a ţinut-o la Londra în ziua de 23 Noemvrie 1942, cu prilejul aniversării unui secol dela declaraţia Balfour:

„Acest război se poartă mai ales pentru restabilirea puterii iudaismului."

Poporul englez a mai avut prilejul să asculte cuvinte asemănătoare şi din partea ministrului britanic al aerului Sir Archibald Sinclair, a lui Anthony Eden şi a altor personalităţi ai guvernului britanic. Poporul englez îşi dă aşadară seama că acest război nu se poartă atât în interesul Angliei cât în cel al iudaismului. Această convingere a sa e întărită şi de faptul că Jidanii din Anglia se bucură de un tratament excepţional din partea autorităţilor de stat. Poporul englez a ajuns apoi să-şi dea seama că Jidanii din Anglia profită de acest război pentru a se îmbogăţi cât mai mult, fie în industria de război, fie ca traficanţi de devize, fie ca negustori ai comerţului clandestin, fie ca speculanţi de război, etc. ... Pe de altă parte poporul englez îşi dă seama că muncitorul englez trebue să muncească din greu pentru un salar de mizerie, iar soldatul englez e silit de către guvernul său să lupte şi să-şi puie viaţa în primejdie pentru interesele expoatatoare ale iudaismului. Pe când iudaismul acumulează noui averi şi nu mai poate de bine, masele largi ale populaţiei engleze devin tot mai sărace şi trebue să se mulţumească cu raţii alimentare tot mai reduse, în timp ce sunt supuse la munci tot mai grele.

Această nedreaptă distribuţie a sarcinilor războiului a făcut ca poporul englez să-şi dea tot mai bine seama de maşinaţiunile păgubitoare ale Jidanilor. Această stare de lucruri a făcut ca ziarul londonez „News Chronicle" să atragă într'un mare articol atenţia guvernului asupra primejdiei crescânde a mişcării antiiudaice din sânul poporului englez.

„Antiiudaismul creşte în Marea Britanie într'un ritm care trebue să ne puie pe gânduri" constată ziarul londonez şi ne arată apoi cu exemple, cât de puternic a devenit în ultimul timp curentul antiiudaic în Anglia. Se poate observa că până şi copiii englezi îi disprefuesc pe copiii Jidanilor cu care nu vor să mai aibă nimic comun.

Ziarul mai aminteşte apoi şi de faptul că monumentul lui Lenin din Londra a fost de curând însemnat cu literele P. J. care înseamnă Perish Juda (Peri, Iudo!) şi care sunt în uz în cercurile antiiudaice engleze.

„News Chronicle" insistă asupra faptului că „deşi Jidanii observă o atitudine plină de modestie (!)", totuşi în toată ţara se produc incidente tot mai dese cu Jidanii. Rabinii i-ar fi îndemnat pe Jidani să nu mai îmbrace cele mai bune haine, ci numai cele „mai puţin bune", pentru a nu trezi susceptibilitatea populaţiei engleze. Să nu se mai aşeze pe băncile publice din parcuri şi în genere să evite orice contact cu populaţia neiudaică. Dar, după cum constată ziarul „News Chronicle", acesta „măsuri de precauţiune" nu le-au ajutat Jidanilor cu nimic.

Articolul termină cu un apel către guvernul englez de a lua în mod mai eficace apărarea Jidanilor pe pământul Marei Britanii. Acelaşi articol combate părerea că'n Marea Britanie s'ar afla în prezent un număr de cc. trei până la patru milioane de Jidani. Autorul articolului îşi exprimă părerea că'n Anglia nu s'ar afla în prezent mai mult de 300—400000 de Jidani, fără bine înţeles să poată aduce vreo dovadă în sprijinul afirmaţiei sale.

Acest articol, scris pentru a lua apărarea Jidanilor, a stârnit o avalanşă de proteste la publicul cetitor care s'a şi grăbit să trimită ziarului numeroase scrisori în această chestiune. Autorii acelor scrisori protestează — după cum ne mărturiseşte ziarul — mai cu seamă împotriva faptului că ziarul respectiv a luat apărarea Jidanilor şi-şi exprimă pe faţă atitudinea lor antiiudaică.

Vedem aşadară că nici măcar în Anglia, ocrotitoarea de totdeauna a Jidanilor, nu se poate tăinui timp îndelungat faptul existenţii unei probleme jidoveşti şi că o mare parte a poporului englez nu e câtuşi de puţin de acord cu atitudinea şi politica filoiudaică a presei şi a guvernului său.

(Serviciul Mondial)

3. Emigranţii jidani au luat cu ei în Statele Unite averi de miliarde

In revista americană „American Magazine" financiarul Porter publică un articol în care arată pe baze statistice că emigranţii jidani au dus cu ei în ultimii şapte ani în Statele Unite o avere de cinci miliarde douăsutetreizeci de milioane de dolari.

Opinia publică, spune revista, crede în genere că emigranţii jidani veniţi în Statele Unite sânt aproape toţi săraci şi vrednici de milă. Dar lucrurile stau cu totul altfel. Tocmai dimpotrivă, cei mai mulţi dintre ei posedă averi mari, bijuterii şi alte obiecte preţioase. Ei au cumpărat sau fondat fabrici, au luat parte cu un capital important la întreprinderile industriale, au cumpărat case şi au întrebuinţat în genere cu folos averile lor de miliarde. Astfel un emigrant ceh (probabil, e vorba de jidanul Petschek — Redacţia) a ridicat singur construcţii industriale în valoare de zece milioane dolari. Cei mai mulţi emigranţi jidani au şi acum bijuterii preţioase. Astfel, de pildă, Edouard de Rothschild a adus cu el din Paris un inel împodobit cu briliante, perle şi safire care reprezintă o valoare de peste un milion de dolari. Alphonse de Rothschild a sosit în America cu un cufăr plin de pietre preţioase. Intre Ianuarie 1936 şi Septembrie 1941 au fost introduse în America numai diamante şlefuite în valoare de 132 milioane de dolari.

Potrivit averii lor, standardul de viaţă al acestor emigranţi este de asemenea foarte ridicat. Ei provoacă indignarea populaţiei americane, deoarece cheltuesc sume enorme. Sânt oaspeţii celor mai scumpe hoteluri şi cluburi de noapte, unde se dau regulat banchete cu şampanie şi icre negre. Localurile de lux ca Palm Beach, Lake Placid şi Reno sânt ticsite de emigranţii jidani, a căror avere şi risipă fără sens merg mână în mână cu cele mai depravate apucături. De aceea emigranţii erau şi sânt foarte rău văzuţi de către localnici, fiind uriţi în special de populaţia muncitoare.

Astfel descrie o foarte răspândită şi citită revistă americană purtarea nerușinată a emigranţilor jidani în Statele Unite, care se purtau acolo cu aceeaşi obrăznicie şi îndrăzneală ca şi în Europa. Până şi

populaţia americană îşi dă seama cu timpul că Jidanii îşi bat pur şi simplu joc de primirea prietenească ce li s'a făcut şi că se simt în întregime şi peste tot stăpâni, ca la ei acasă. Populaţia americană simte că a fost dusă în eroare de propaganda jidovească mondială care dela 1933 înainte nu mai conteneşte să deplângă pe „bieţii, persecutaţii şi nevinovaţii Jidani din Germania", ameninţaţi de cruzii nazişti în existenţa şi averea lor. „Bieţii, persecutaţii şi nevinovaţii Jidani" dau acum de ani de zile populaţiei americane cea mai elocventă imagine despre existenţa unei probleme jidoveşti şi în Statele Unite. Cercuri din ce în ce mai largi ale populaţiei americane încep să-şi dea seama de justeţa măsurilor antisemite din Germania şi privesc pe intruşii jidani cu alţi ochi. Jidovimea americană se mai simte încă stăpînă, ca la ea acasă, dar populaţia americană a devenit neîncrezătoare şi sceptică. Deoarece guvernul american ajută şi sprijină în toate chipurile pe Jidani, populaţia începe să fie nedumerită şi bănuitoare faţă de propriul ei guvern. Acum nu de mult, secretarul de stat Cordell Hull, căsătorit cu o jidaucă, anunţa ca scop de război al guvernului Roosevelt următoarele:

„Vrem să zidim o lume în care Jidanii să aibă dreptul, ca orice altă rasă, să trăiască în pace şi'n onoare."

Populaţia americană, după proastele experienţe făcute până acum cu Jidanii din Statele Unite, nu mai este în stare să priceapă poziţia guvernului ei. Jidovimea americană şi guvernul de sub influenţa ei ajung din ce în ce mai mult într'o poziţie complet izolată. Populaţia americană veghează însă şi consideră jidovimea ca duşmanul ei şi al Statelor Unite. Evoluţia ce-şi face drum în Statele Unite poate avea urmări incalculabile.

(Serviciul Mondial)

4. Iudaismul mondial vrea să împingă armatele anglo-americane într'o aventură militară

Am arătat de multe ori până acum în „Serviciul Mondial" că conducerea politică a iudaismului mondial dirijează din culise politica externă a ţărilor ce luptă împotriva puterilor pactului tripartit şi influenţează în mare măsură acţiunile militare ale Aliaţilor. Astfel, de pildă, nenorocirea Englezilor şi Americanilor din Nordul Africei se datoreşte influenţei cercurilor jidoveşti din jurul lui Roosevelt. **Atît Churchill cît şi Roosevelt nu sînt altceva decît reprezentanţii unei politici care este în întregime organizată conform planurilor jidoveşti internaţionale.** Roosevelt nu face politică americană, Churchill nu face politică engleză, ci amîndoi lucrează pentru politica Jidanilor, pe spatele popoarelor american şi englez, servind numai intereselor imperialiste jidoveşti. E necesar să ştim acest lucru, dacă vrem să înţelegem hotărîrile politice şi militare ale acestor doi oameni. Ideea conducătoare a politicii lui Roosevelt şi Churchill nu sînt interesele popoarelor american şi englez, ci pur şi simplu interesele iudaismului mondial.

Dar conducerea politică a iudaismului mondial a avut anul acesta din nou o grea decepţie. Ea şi-a pus întreaga ei nădejde în ofensiva de iarnă din 1942/43 a bolşevicilor şi a aşteptat dela această ofensivă nici mai mult nici mai puţin decît năruirea frontului german din Răsărit. Ea a crezut că va putea duce războiul la un bun sfîrşit pentru bolşevici şi anglo-saxoni încă în anul acesta. Toate aşteptările acestea ale politicienilor jidani au rămas zădarnice. Iudaismul mondial stă în anul 1943 în faţa unei situaţii cu totul nouă, care cere ca diriguitorii lui să acţioneze cît mai neîntîrziat şi cât se poate de energic.

Iudaismul doreşte mult un sfîrşit cît mai rapid al războiului, deoarece există pericolul să se ivească şi în America şi Anglia un curent antiiudaic, iar acesta poate periclita în chip serios planurile războinice ale iudaismului mondial. El se teme că prin prelungirea războiului, popoarele american şi englez îşi vor da seama că poartă acest război nu în propriul lor interes, ci'n interesul iudaismului pentru asigurarea viitorului parazitar al Jidanilor din toate ţările şi pentru stabilirea definitivă a dominaţiei jidoveşti în lume.

Conducerea politică a iudaismului este decisă din această cauză să acţioneze. Planul său e tot atît de simplu pe cît de condamnabil. Deoarece armata roşie n'a reuşit să sfărme frontul german din Răsărit, ci dimpotrivă se poate conta pe o nouă ofensivă de vară a Germanilor, trebue să fie sacrificate acum pe cîmpiile Europei, spre onoarea iudaismului, masele armatelor anglo-americane. Cu alte cuvinte, conducerea jidovească intenţionează să arunce în foc popoarele anglo-americane. Strigătul după cel de al doilea front se ridică din ce în ce mai puternic de un timp încoace în presa jidovească, iar cei doi amabasadori jidani ai Sovietelor, Litvinov-Finkelstein şi Maisky, îşi dau din ce în ce mai multă osteneală, întocmai ca'n toamna anului trecut, să convingă lumea de necesitatea urgentă de a veni în ajutorul forţelor sovietice. In jocul acesta lipsit de răspundere al iudaismului, Roosevelt şi Churchill nu sînt decît nişte marionete care plătesc încercarea cu sîngele popoarelor anglo-americane.

Roosevelt care puţin înainte de a treia sa alegere din toamna anului 1940 asigura că **nicicînd nu vor mai sîngera pe cîmpuri străine copiii poporului american,** anunţă acum poporului american că **forţa Germaniei trebue sfărîmată pe cîmpurile de bătaie ale Europei şi că toate pregătirile sale se fac în vederea unei ofensive generale în Europa.** El adăoga că şi Churchill este de aceeaşi părere şi că lucrează pentru crearea celui de al doilea front în Europa:

„Noi sîntem camarazi buni şi credincioşi ai aliaţilor noştri sovietici, iar faptul acesta va fi confirmat **prin fapte, nu prin vorbe.** Noi vrem să convingem pe conducătorii sovietici de hotărîrea noastră loială de a le veni cît mai repede în ajutor în mod decisiv". Faptul acesta va fi dus la îndeplinire „fără a ţine seama de sacrificiile şi pierderile ce se vor produce."

Aceasta înseamnă cu alte cuvinte că atît Roosevelt cît şi Churchill sînt decişi să realizeze planurile iudaismului mondial, fără să ţină seama de „sacrificii şi pierderi". Aceşti doi politicieni îndrăzneţi sînt deci gata să împingă armatele anglo-americane într'o ofensivă lipsită de sens în Europa, deoarece aşa cere programul politic al iudaismului mondial.

Amîndoi, Roosevelt şi Curchill, ştiu prea bine că aruncă armatele anglo-americane într'o aventură fără precedent care ar putea avea urmări catastrofale. Ei ţin totuşi morţiş, şi fără scrupule la planurile lor, deoarece ei nu duc o politică engleză sau americană, ci una jidovească. Jidanilor le este indiferent dacă armatele anglo-americane vor fi împinse într'o aventură militară şi vor sîngera pe cîmpiile de luptă ale Europei. Iudaismul mondial trebue să aibă neapărat un desnodământ cît mai apropiat al războiului şi de aceea încearcă un joc hazardat. Roosevelt şi Churchill sînt de partea sa. Poliţa o plăteşte poporul anglo-american cu sîngele copiilor lui. Şi urmarea? Va fi întocmai aceeaşi de pînă acuma. Planurile iudaismului mondial în ceea ce priveşte Germania naţional-socialistă n'au reuşit niciodată. Nici de data aceasta nu vor reuşi, încît întreaga acţiune va sfîrşi în mod lamentabil. Iudaismul va face din nou o proastă socoteală, iar armatele anglo-americane vor plăti această greşală a iudaismului cu o mare jertfă de sînge. Lucrul acesta ar trebue să-l aibă clar înaintea ochilor poporul anglo-american, dacă nu vrea ca disperaţii politicei jidoveşti, Roosevelt şi Churchill, să împingă armatele anglo-americane într'o aventură militară fără precedent.

(Serviciul Mondial)

5. Cum a tulburat iudaismul relaţiile dintre Elveţia şi România

„Serviciul Mondial" a arătat în repetate rânduri, dar cu deosebire în numărul său din 1 Aprilie 1943, simpatia făţişă pe care o mare parte a presei elveţiene se încumetă s'o manifeste astăzi faţă de iudeo-bolşevismul sovietic. Această simpatie a unei anumite pături elveţiene pentru tot ce e produs jidovesc îşi are însă rădăcinile sale în trecutul politic al acestei ţări şi, ceea ce ne interesează îndeosebi aici, ea isbutise pe vremuri să trezească în cercurile conducătoare ale Elveţiei un interes deosebit pentru problema jidovească din România.

Până'n a doua jumătate a veacului trecut cantoanele elveţiene refuzaseră să acorde drepturi politice Jidanilor elveţieni, iar cei străini n'aveau dreptul să se aşeze pe timp mai îndelungat pe pământul Confederaţiei. Şi e un fapt demn de notat că deşi Statele Unite ale Americei, luându-i încă de pe atunci pe Jidani sub protecţia lor, au adresat la 5 Decemvrie 1857 o notă diplomatică, iar la 26 Mai 1859 un memoriu către guvernul federal elveţian, cerând cu insistenţă pentru Jidanii americani dreptul de a se aşeza pe pământul elveţian şi de a se bucura de aceleaşi avantaje de care se bucură cetăţenii elveţieni în America, totuşi guvernul federal de pe atunci a refuzat categoric să cedeze acestei insistente intervenţii americane. Nici nota diplomatică a ministrului francez din Elveţia, înaintată tot pe atunci guvernului federal în aceeaşi chestiune, n'a avut mai mult succes, guvernul federal înţelegând să stea tare pe poziţie. Atunci guvernul francez care încăpuse sub tutela politică a Jidovului Crémieux, s'a folosit câţiva ani mai târziu de un puternic mijloc de constrângere, pentru a obţine totuşi ceea ce ceruse. Punându-se anume în anul 1863 problema înoirii tratatului de comerţ dintre Franţa şi Elveţia, tratat la care Elveţia era în mai mare măsură interesată decât Franţa, guvernul francez a condiţionat prelungirea acelui tratat de admiterea de către Elveţia ca „toţi Francezii, fără deosebire de religie", aşadară şi Jidanii, să se poată bucura de stipulaţiunile acelui tratat. După îndelungate discuţii, tratatul a fost totuşi acceptat în forma dorită de guvernul francez şi semnat de către reprezentanţii Elveţiei la 30 Iunie 1864, pentru ca trei luni mai târziu să fie ratificat de către consilierii federali, cu toate protestele vii ale patriotului elveţian Segesser.

Acest tratat a făcut aşadară o mare spărtură în cetatea rezistenţei elveţiene. Iar doi ani mai târziu, şi anume la 14 Ianuarie 1866, constituţia elveţiană revizuită le acorda Jidanilor elveţieni drepturi cetăţeneşti, asimilându-i sub acest raport cu toţi ceilalţi cetăţeni ai Confederaţiei, pentru ca la 29 Mai 1874 să li se acorde şi deplina libertate a cultului.

Aşadară prin tratatul comercial franco-elveţian din 30 Iunie 1864 şi prin revizuirile constituţiei elveţiene din 1866 şi 1874, Jidanii cuceriseră una dintre cele mai puternice cetăţi antiiudaice. Dar ceea ce interesează îndeosebi Ţara Românească e faptul că Jidanii nu s'au mulţumit cu această cucerire, ci infiltrându-se în viaţa politică şi economică a Confederaţiei, ei şi-au întins tentaculele şi asupra altor ţări, pentru a obţine aceleaşi avantaje.

Astfel, când în anii 1875—1878 s'a pus chestiunea încheerii unui tratat de comerţ între Elveţia şi România, Jidanii elveţieni ajunseseră să ocupe de acum poziţii atât de puternice în viaţa politică a Confederaţiei, încât izbutiseră să determine guvernul elveţian să condiţioneze încheerea acestui tratat de aceleaşi condiţiuni de care condiţionase şi guvernul francez la vremea sa încheerea tratatului comercial cu Confederaţia elveţiană, şi anume de condiţiunea ca toţi cetăţenii elveţieni, aşadară şi Jidanii, să se poată bucura pe pământul românesc de avantajele şi drepturile stabilite prin acel tratat. Guvernul român refuzând să accepte această condiţiune, guvernul elveţian a refuzat şi el la rândul său să le acorde cetăţenilor români drepturile stabilite prin acel tratat. Şi lucrurile rămaseseră în această fază până după primul război mondial.

Acest fapt constitue însă o nouă dovadă că încă în a doua jumătate a veacului trecut puterea Jidanilor ajunsese atât de mare, în mai toate ţările europene.

încât ei erau în stare să tulbure relaţiile normale dintre ţări şi popoare şi să le prejudicieze interesele.

Iată încă o confirmare a concluziei la care trebuie să ajungă fiecare cercetător obiectiv al problemei jidoveşti: **că neamul lui Israel a fost pretutindeni şi totdeauna un element de discordie, un tulburător al relaţiilor normale şi al vieţii paşnice dintre popoare.** (Serviciul Mondial)

6. Spulberarea unei minciuni

Ministrul-preşedintele Iracului Raşid Ali el Gailani s'a adresat acum câtva timp către conducătorul serviciului de cercetări politico-rasiale, pentru a afla care este concepţia germană despre rasa căreia îi aparţin Arabii. Gailani s'a hotărît la acest pas, îndemnat fiind de faptul că duşmanii Axei pretind că Germania socoate că Arabii sunt sub raportul rasial tot atât de inferiori ca şi Jidanii. Profesorul Dr. Gross, conducătorul serviciului de cercetări politico-rasiale, a făcut următoarele preciziuni cu privire la această chestiune:

Senzul şi scopul politicei rasiale a naţional-socialismului este printre altele ocrotirea poporului german şi ferirea lui de influenţele dăunătoare ale iudaismului care reprezintă un amestec nearmonic de rase. Astfel iudaismul e atât sub raportul rasial, cât şi sub cel al caracterului, un produs anormal şi el ocupă prin acest fapt un loc aparte şi trebue deosebit atât de popoarele Asiei occidentale, cât şi de rasele orientale, aşadară şi de popoarele semite ale Orientului apropiat.

In lumina acestor consideraţiuni, termenul de „antisemitism" care e în uz în Europa de câteva decenii şi prin care se'nţelege mişcarea antiiudaică, e falş, pentrucă această mişcare e îndreptată exclusiv împotriva iudaismului distrugător şi nici decum împotriva celorlalte popoare semite, care de altfel se află şi ele în luptă seculară cu iudaismul. Tot aşa e bine să se ştie că măsurile decretate de legile rasiale germane, văd în Jidan un duşman al lumii întregi, nu pentrucă e originar din Orient sau din cauza limbii sale semite, ci numai şi numai din cauza caracterului său asocial şi antisocial.

Pe când aşadară cauzele amintite aici ne fac să respingem în modul cel mai hotărît iudaismul, ştiinţa germană a arătat dimpotrivă tot interesul pentru cercetările privitoare la istoria, cultura şi limbile semito-arabe.

Doctrina rasială din ultimii ani n'a schimbat întru nimic această atitudine care corespunde tocmai marei consideraţiuni pe care poporul german o arată importantelor creaţiuni culturale ale popoarelor străine. Nici o personalitate de seamă din Germania n'a afirmat vreodată că Arabii ar constitui o rasă mediocră sau că ar ocupa în scara de valori a raselor o treptă inferioară. Doctrina germană rasială vede în Arabi o rasă de calitate superioară, care are un trecut glorios şi eroic.

De aceea a şi urmărit Germania totdeauna cu mult interes şi a sprijinit lupta dramatică pe care o duce poporul arab împotriva usurpării iudaice a Palestinei.

Această punere la punct a conducătorului serviciului de cercetări politico-rasiale va mai spulbera o minciună răspândită de către propaganda duşmană.

(Serviciul Mondial)

Din cauza religiei, a moravurilor, a rasei şi prin urmare a firii organismului lor, Evreii nu se pot asimila cu nici unul din elementele naţionale europene, ci cu totul dimpotrivă. ... Infigerea lor într'un organism viu: nu organismul asimilează elementul străin, ci acesta descompune şi-şi asimilează organismul.

M. Eminescu, 1879.

7. Ştiri de pretutindeni

Anglia

Jidanul Ivan Maisky, ambasadorul bolşevic dela Londra, se ocupă şi acum intens şi făţiş cu propaganda bolşevică. Astfel într'o scrisoare pe care a trimis-o de curând editorului londonez Hutchinson care publicase cartea unui scriitor bolşevic, Maisky prezintă publicului englez această carte cu următoarele cuvinte: „Sper că această carte îi va impresiona pe cetitorii englezi. Vă urez mult succes la vânzarea cărţii." Firește că editorul Hutchinson a ştiut să se folosească de aceste câteva cuvinte de reclamă ale ambasadorului sovietic, pentru a face o vânzare cât mai bună. Guvernul englez nu e în situaţia de a putea opri această propagandă diplomatică în favoarea bolşevismului.

După o ştire publicată în „Israelitisches Wochenblatt" din Zürich, la 26 Martie 1943, postul de radio Londra a întreprins o anchetă printre soldaţii englezi cu scopul de a ştie care e cântecul lor favorit. Cântăreaţa Anne Shelton a comunicat rezultatul acestei anchete, din care vedem că majoritatea soldaţilor s'au pronunţat pentru cântecul „Meine jiddische Mamme".

Deşi e un lucru prea bine cunoscut că Englezii sunt nevoiţi să lupte pentru interesele jidovimii, totuşi faptul că propaganda jidovească din Anglia a izbutit să scoată la lumină o mizerabilă melodie jidovească şi s'o popularizeze în aşa măsură, încât să devină cel mai popular cântec soldăţesc englez, ne arată că propaganda engleză nu e de fapt decât o propagandă curat jidovească.

Franţa

Un cetăţean din S. Quen, o localitate din nemijlocita apropiere a Parisului, făcând nişte cumpărături în magazinul Jidanului Nachba, şi-a dat numaidecât seama că încăperile prăvăliei sunt într'o frapantă disproporţie faţă de dimensiunile exterioare ale casei. Înştiinţând poliţia, aceasta a putut să constate că Jidanul mai zidise în interior un rând de pereţi. O cercetare mai atentă a avut ca rezultat descoperirea unei mari cantităţi de mărfuri de tot felul şi câteva case de bani cu mai multe milioane în valute străine, obiecte de valoare, aur, argint şi pietre scumpe, în valoare de 40 de milioane de franci. S'a mai aflat apoi un depozit întreg de stofe şi covoare veritabile.

Familia jidovească Nachba a emigrat acum 20 de ani din România la Paris, unde şi-a dobândit prin diferite speculaţii o avere imensă. Organele poliţiei au confiscat toate lucrurile, iar membrii familiei Jidanului Nachba au fost arestaţi.

Bulgaria

Bulgaria s'a incadrat definitiv în frontul antibolşevic. Lucrul acesta l-a declarat de curând primministrul bulgar Filoff unui corespondent al ziarului italian „Corriere della Sera". Intrebat fiind ce crede despre versiunea lansată de Londra, Moscova şi Washington că Bulgaria ar fi de fapt filobolşevică, prim-ministrul Filoff a răspuns că această afirmaţie e pur şi simplu stupidă. Iată şi cuvintele sale: „De vreo douăsprezece ori au încercat feluriţi agenţi să pătrundă în ţară cu ajutorul paraşutelor sau a submarinelor pentru a forma nuclee bolşevice pe pământul bulgar. Dar grupele acestea de agenţi au fost prinse graţie soldatului bulgar şi concursului dat de populaţie. Şi ţin să precizez că poporul nostru a luat de bună voie parte activă la prinderea şi doborîrea acestor tulburători ai ordinei."

*

Ni se comunică din Sofia: Ministrul de interne Goljuboff a declarat în Sobranje că se vor lua noui şi aspre măsuri împotriva Jidanilor. In timpul din urmă s'au înfiinţat în ţară patru lagăre de concentrare pentru Jidani. In aceste lagăre vor fi internaţi toţi Jidanii Bulgariei care se dedau la propagandă împotriva statului sau răspândesc ştiri alarmiste favorabile duşmanilor. Jidanii cei mai primejdioşi vor fi însă deportaţi. Cercetările poliţiei au arătat că Jidanii şi Jidancele au avut un rol prepondent la toate actele de sabotaj şi atentatele politice care s'au săvârşit în ultimul timp în Bulgaria. Poliţia a organizat diferite razzii şi a izbutit să aresteze numeroşi agenţi comunişti şi saboteuri jidani.

Grecia

Ni se comunică din Salonic: Cei 56000 de Jidani ai Salonicului au fost obligaţi de curând să poarte steaua galbenă. Populaţia băştinaşă a oraşului a primit această măsură cu o deosebită satisfacţie. Salonicul e fără îndoială cel mai important centru jidovesc al Mediteranei. Poporul grec nu poate uita că după cucerirea oraşului în evul mediu, toată populaţia grecească a fost alungată din oraş, pentru ca locul ei să-l ocupe Jidanii. In urma acestui fapt, Salonicul devenise un oraş pur jidovesc. Concentrarea Jidanilor în anumite cartiere şi însemnarea lor cu steaua jidovească a stârnit în cercurile greceşti mari manifestaţii de bucurie. Presa din Salonic cere în unanimitate o rezolvare definitivă a problemei jidoveşti din acel oraş. Ea-şi întemeiază acest desiderat pe constatarea că primii deputaţi comunişti din Grecia au fost jidani, că tot jidani au fost şi cei ce au ocupat marile funcţiuni în francmasoneria grecească şi că cartierele jidoveşti din Salonic au fost totdeauna un izvor blestemat de molime trupeşti şi sufleteşti care răspândiau infecţia lor şi asupra populaţiei greceşti.

Palestina

Preşedintele Roosevelt a adresat un mesagiu unui comitet de Jidani americani, care se ocupă cu sprijinirea imigraţiei jidoveşti în Palestina. In mesagiul său, preşedintele accentuiază că guvernul Statelor Unite înţelege să-i ia pe Jidani sub protecţia sa.

Cu acest mesagiu Roosevelt nu ne spune nimic nou, căci e un lucru în de obşte cunoscut că el a băgat ţara în războiu numai pentru satisfacerea intereselor iudaismului mondial.

*

Jidanii poloni din Iran emigrează cu duiumul în Palestina. Ei sunt însoţiţi de o escortă britanică pentru a-i feri de atacurile Arabilor. Ambasadorul britanic din Statele Unite, Lordul Halifax, a declarat într'o adunare patronată de Congresul jidovesc american, că potrivit planurilor engleze zece de mii de Jidani vor emigra până'ntr'un an în Palestina.

Statele Unite

Claude Pepper, senator al statului New-York, a declarat în Buffalo că oricare program de organizare politică de după războiu trebue să cuprindă garanţii pentru întemeerea unui stat liber palestinian pentru Jidani. Acest senator american recunoaşte astfel că Statele Unite luptă în primul rând pentru satisfacerea intereselor jidoveşti.

Costarica

In Costarica s'au produs manifestaţii duşmănoase faţă de comercianţii germani şi italieni. Aceste manifestaţii au fost deosebit de puternice în capitala St. José, unde au fost devastate şi jefuite numeroase magazine. Mai bine de 60 de Germani şi Italieni au fost molestaţi şi răniţi de către plebea aţâţată. Tulburări asemănătoare s'au produs şi'n provinciile megieşe. Cercetările poliţieneşti au dovedit că aceste tulburări au fost organizate de Jidani veniţi din

Statele Unite. Cu aceste metode hoţeşti, Jidanii socot să-i poată scoate pe comercianţii germani şi italieni din Costarica, pentru a ajunge astfel ei înşişi stăpânii acestor case comerciale. Ei continuă să facă presiuni tot mai insistente asupra comercianţilor germani şi italieni, ca să ajungă astfel cu nimica toată în posesiunea magazinelor lor comerciale. Dar Jidanii nu s'au mulţumit numai cu atâta, ci au avut tupeul de a cere autorităţilor locale, ca să le predea lor magazinele jefuite.

Chile

Poliţia din Santiago de Chile a organizat o razzie, în cursul căreia a arestat nu mai puţin de 3500 de Jidani străini care se ocupau cu specula, cu comerţul clandestin şi cu alte afaceri tenebroase. Toţi aceşti Jidani vor fi expulsaţi în caz că nu se vor conforma până'n 60 de zile întocmai prescripţiunilor în vigoare.

Bolivia

Un comunicat oficial al guvernului bolivian confirmă ştirea că în Bolivia s'a produs o încercare revoluţionară de natură bolşevică. Comunicatul precizează că la conducătorul mişcării „Partida de Izquierda Revolucionaria", Fernando Sinani, s'a găsit un manifest care provoacă pe muncitori să se dedea la demonstraţiuni şi să organizeze greve îndreptate împotriva guvernului.

Argentinia

Jidanii Argentiniei desfăşoară o intensă activitate în favoarea Uniunii Sovietelor. Tot ei sunt aceia care ocupă locul cel dintâi pe listele de subscripţie lansate pentru ajutorarea financiară a armatei roşii. Ziarul „Critica" ne informează că şi asociaţiile tineretului jidovesc adună în Argentinia parale pentru Sovie... In faţa acestei situaţii guvernul argentinian s'a vă... dăunăzi nevoit să interzică activitatea anumitor ce... curi jidoveşti care voiau să-i sărbătorească în m... public pe conducătorii bolşevismului şi să facă astf... o propagandă în stil mare în favoarea bolşevismul...

Australia

După cum ne informează agenţia Reuter din Ca... berra, noul ministru al Uniunii Sovietice din Austra... lia, Wlasow, şi-a înaintat guvernatorului general ... 10 Martie 1943 scrisorile de acreditare.

In cuvântul pe care l-a rostit cu acest prile... Wlasow a accentuat că guvernul sovietic nu s... îndoeşte câtuşi de puţin că relaţiile dintre amândou... aceste ţări vor deveni tot mai strânse. Lord... Gowrie s'a grăbit să sublinieze şi dânsul „strâns... colaborare" dintre ţările lor.

Se pare că nobilul lord australian e prea puţ... conştient de faptul că această „strânsă colaborare" cu Uniunea Sovietelor nu poate duce decât la bolşe... vizarea Australiei.

China naţionalistă

Autorităţile militare japoneze din Shanghai au luat toate măsurile necesare pentru începerea une... mari campanii împotriva duşmanului comun. Astfel comandantul militar al districtului Shanghai a dat o proclamaţie care constitue o restrângere a activităţi... de până acum a Jidanilor din Shanghai. Acest comunicat prevede internarea Jidanilor în ghettou... Jidanii vor avea la dispoziţia lor patru străzi, unde trebue să locuiască şi să-şi transfere prăvăliile. Această măsură îi priveşte pe Jidanii care s'au aşezat în Shanghai, începând din 1937.

(Serviciul Mondial)

Aviz

Amintim cititorilor noştri români că abonamentul pentru România a fost fixat la suma de 200 de lei pe an sau 100 de lei pe jumătate de an.

In România acest abonament poate fi achitat la:

Rumänische Bankanstalt, Bucureşti, str. Lipscani 31—33
pentru
Dresdner Bank, Frankfurt am Main, conto 49537.

Cetitorii noştri sunt rugaţi să-şi achite cu punctualitate abonamentul.

Director: Dipl.-Ing. A. Schirmer. Redactor-şef: Erich Schwarzburg. Adresa: „Welt-Dienst", Frankfurt am Main, Postschließfach 600. Abonamentul: pe jumătate de an 3 RM, pe un an 6 RM; pentru România: pe jumătate de an 100 de lei, pe un an 200 de lei. A se menţiona ediţia în limba dorită. / Plăţi: în Germania la: Dresdner Bank, Depositenkasse H, Frankfurt a. M., sau Postscheckkonto Frankfurt a. M. nr. 6201; în România la: Rumänische Bankanstalt, Bucureşti, str. Lipscani 31-33, pentru Dresdner Bank, Frankfurt a. M., Conto nr. 49537; în Ungaria la: László Levatich, Postsparkassenkonto nr. 40703, Budapesta; în Danemarca la: Kopenhaga, Postscheckkonto nr. 24905; în Suedia la: Stockholm, Postscheckkonto nr. 4277. / Reproducerea permisă şi chiar dorită, dar numai cu menţionarea sursei (Welt-Dienst, Frankfurt a. M.) şi trimiterea a 3 exemplare justificative.

1.13148/28 88 84